

OPINIONS

Publicades des del 2009

Núm. 173 – Any 2025

Una vida en poques paraules

Aquest mes de febrer ha estat el meu aniversari.

¡Quants anys viscuts! Mentiria si digués que ser vella em resulta indiferent davant el canvi físic que vaig experimentant. També em fa pensar que pugui arribar un dia en què les meves mans i les meves cames, que durant tants anys han format part del meu cos sense queixar-se, quedin malmeses o immòbils i hagi de quedar sotmesa a dependre d'algú.

Pel que fa a la ment, que encara resta curiosa i observadora, no em preocupa que pugui arribar a perdre's pel laberint pel qual ha deambulat i deambula per adquirir nous coneixements o reafirmar els que ja tinc. Crec que, si no hi ha una patologia que afecti el cos de manera dolorosa, si s'arriba a perdre la noció del temps completament, no deixa de ser un estat en el qual, com a cosa bona, no hi té cabuda ni l'angoixa ni les cabòries.

Diuen que, a mesura que et vas fent gran, la tendència a evocar episodis de la vida s'incrementa. És ben cert. En un moment de tranquil·litat, rebobino la pel·lícula de la meua vida i penso que, amb les mateixes circumstàncies, el meu comportament fora el mateix.

Fins als sis anys vaig ser molt estimada. Des d'aleshores i durant dotze anys, vaig viure interna al col·legi de monges Escolàpies a Olesa de Montserrat primavera, estiu, tardor i hivern, les vint-i-quatre hores del dia i voltada d'hàbits i sotanes.

L'educació que vaig rebre va ser molt estricta i religiosa com pertocava en aquella època en un col·legi de monges. Una educació centrada gairebé de manera exclusiva en l'aprenentatge d'habilitats manuals i de coneixements teòrics de religió, gramàtica, història, física, química, filosofia, matemàtiques, comptabilitat i llatí. També l'obligació d'assistir, a missa diària, rosari i l'àngelus a mig dia, a banda de les litúrgies corresponents a Nadal, Quaresma, Setmana Santa i celebracions de sants i verges, entre altres cultes.

Pel que fa a sentiments, emocions i sexualitat, que s'anaven despertant per l'edat, quan preguntàvem sobre aquests temes, les monges sempre feien l'orni o fugien d'estudi.

La meua sortida del col·legi va ser als divuit anys (de llavors), sense estar preparada per bregar en un món del qual, per manca de contacte amb l'exterior, no tenia ni idea de com era. Varen ser temps molt difícils. Treballava i estudiava alhora i dormia només tres o quatre hores diàries. Vaig haver d'espavilar-me i treure'm del damunt moltes "teranyines" que se m'havien enganxat durant tants anys que no tenien res a veure amb la realitat del que era la vida.

Després de cinc anys d'estudis vaig començar a exercir de llevadora, em vaig casar i portar al món dos fills que, per sort, no em van donar mai cap maldecap. M'hauria agradat formar una gran família, però... llavors, la dona proposava i l'home disposava.

Els fills van anar fent-se grans fins a arribar a ser homes i deixar el niu per emprendre el seu camí. ¡Quanta enyorança quan arribava a casa i no hi eren! ¡No sabia com apaivagar aquell sentiment de buidor interior i d'enorme tristesa!

I van anar passant els anys. Una època molt llarga plena d'incomprensions, injustícies i desencisos, que avivaren una gran soledat i el desig de sentir-me estimada.

Però, quan semblava que ja feia tard per sentir emocions... em vaig enamorar. Les circumstàncies, per ambdues parts, varen limitar aquell amor a l'àmbit platònic. Un sentiment que, per una banda, omplia el meu cor en saber que era corresposta, i per l'altre, em va fer vessar moltes llàgrimes per no poder culminar les ànsies que produïa aquell apassionament.

Han passat molts anys, però vist des de la serenor de l'avui, per sort, el record d'aquell amor tant intens, resta només com un episodi de la meva vida sense produir-me, en l'actualitat, cap trasbals.

Malgrat pensar que no hi ha emocions i sentiments bons o dolents, que tots són vàlids sempre i quan no ens perjudiquin, viure'ls, ens fa madurar, donen un sentit a la vida i ajuden a posar sal a la insípidesa que fora la nostra existència sense ells.

Quan no hi ha emocions, quan s'és esclau d'una rutina perquè no hi ha altre camí, malgrat que doni una seguretat, quan no hi ha amor, quan no hi ha somnis ni il·lusions per lluitar per assolir-los, quan per inseguretat o per por al que diran, tot queda en una utopia; l'esperit es va afeblint fins a quedar reduït a una gran indiferència vers tot i passar per la vida sense pena ni glòria.

Cloenda

No obstant l'edat, encara m'agrada estimular la meva ment i he de frenar el meu cor perquè no faci cap insensatesa. Tinc la sort de tenir prou salut per gaudir de llibertat i d'un espai còmode i acollidor on llibres, porcellanes dels meus avantpassats, fotografies d'altres temps i actuals, em fan molta companya.

He après a perdonar, a ser pacient o no fer cas de llengües viperines i, malgrat que, de vegades no he estat ben interpretada, amb el cap ben alt, he continuat endavant fins avui en que segueixo aprenent, tinc il·lusions, no he deixat de somiar i gaudeixo d'una gran plenitud interior i emocional.

Tot el viscut m'ha fet més forta, però no indiferent. Les ganes d'abraçar, de tocar, de compartir moments de joia i serenor no han minvat. Encara em queda molt amor per a donar i espero tenir moltes ocasions per demostrar-ho. Uns sentiments que em fan sentir viva.

Per tant ¡Què vull més!

Acomiada aquest escrit amb un poema propi escrit en un moment molt especial.

M'estimo més pensar en tu, com a persona molt dolça.
Vaig mirant els teus retrats imaginant-me tendreses
que no fan mal a ningú, ni em portaran enlloc,
però... assosseguen la meva ànima en moments de desconsol
produït per la mancança de carícies i d'amor.

Amb tot el viscut bo i dolent, quina gran sort he tingut a l'haver arribat fins avui.

Maria Mercè Usón